

عضو هیات ریسه مجلس: اراده‌ای برای خصوصی سازی وجود ندارد

نوعی اقدام در مورد خصوصی سازی و موانع آن اظهار داشت: «مهم ترین مانع برای خصوصی سازی خود دولت است، چرا که قانون و مقررات کافی در قالب برنامه‌های پنج ساله و بودجه‌های سنواری وجود دارد، ولی تمایل برای اجرای قانون بسیار ضعیف است.»

حسن نوعی اقدم، عضو هیات ریسه مجلس شورای اسلامی، در گفت‌وگو با خبرنگاری دانشجویان ایران، شرکت‌های دولتی که برای عده‌ای درآمد‌های کذایی و سرسام آور دارد، باید مهم ترین محور خصوصی سازی باشند، ولی با واگذاری آنها، موقعیت و پست‌های یک عده به خطر می‌افتد، بر این اساس هر تشکیلات به نوبه خود سعی در عدم اجرای این قانون دارد. وی در ادامه متذکر شد: «متأسفانه رابطه بازاری، پانده‌بازی و فساد اداری موجب اجرای غیر بهینه و غیر اقتصادی این قانون در جاهایی می‌شود و دلیل آن عدم وجود نظارت عالی‌ای برای پی گیری این موضوع است که امر خصوصی سازی را با رکود مواجه کرده است.»

عضو کمیسیون اقتصادی مجلس، به موانع دیگر بر سر راه روند خصوصی سازی که به برخی از زوایای قانونی مربوط می‌شود اشاره و عنوان کرد: «البته اگر دولت برای این کار انگیزه جدی داشته باشد، می‌تواند رفع موانع قانونی را از مجلس بخواهد که در این صورت وظیفه مجلس، برطرف کردن آن است.» نوعی اقدم، منافع شخصی و پانندی و عدم نظارت و پی گیری را از دلایل کندی امر خصوصی سازی برشمرد.

وی با اشاره به این که ما در مسیر گذار اصلاح ساختار اقتصاد کشور قرار داریم، ادامه داد: «خروج وابستگی اقتصاد ایران از نفت و اتکا به درآمد‌های غیر نفتی، مستلزم اجرای خصوصی سازی است و این که سهم دولت از اقتصاد کاهش یابد، و دولت و مجلس ناخواسته باید به این موضوع با مهارت تن دهند، لذا هر مقاومتی تحت هر عنوان از سوی هر نهادی از نظر اقتصادی توجیه پذیر نیست.»

عضو هیات ریسه مجلس، در عین حال کمیسیون اقتصادی را به عنوان متولی اصلاحات اقتصادی و کمیسیون تخصصی، پرچمدار این حرکت به صورت اصولی دانست. وی دولت را موظف به واگذاری تمام شرکت‌ها که توسط بخش خصوصی قابل اداره است عنوان و خاطرنشان کرد: «در این صورت دولت سعی می‌کند واگذاری شرکت‌هایی را که توان مدیریت آن را ندارد، در اولویت قرار دهد، ولی سیاست کلی این نیست که شرکت‌های زیان‌ده به بخش خصوصی واگذار و شرکت‌های سودده در انحصار دولت بماند.»

عضو کمیسیون اقتصادی مجلس، در پاسخ به این پرسش که آیا در بخش خصوصی توانمندی برای خرید سهام شرکت‌های دولتی وجود دارد یا نه؟ گفت: «حجم نقدینگی بالایی در اختیار بخش خصوصی است، ولی این که این نقدینگی در چه مسیری قرار گیرد، به تدابیر دولت بستگی دارد. پس اگر مدیریت مناسبی وجود داشته باشد و هدف تقویت بخش خصوصی و میدان دادن به آنها باشد، می‌توان قسمت اعظمی از شرکت‌های وابسته به دولت را به بخش خصوصی داخلی واگذار کرد.» نماینده مردم اردبیل در خانه ملت، با اشاره به این که با توفیق در امر خصوصی سازی دو کار عمده از نظر اقتصادی انجام داده‌ایم، این دو کار اقتصادی را این گونه تشریح کرد: «یکی این که قسمت عمده‌ای از حجم نقدینگی کنترل و دیگر این که نقدینگی کنترل شده در مسیر سرمایه‌گذاری هدایت می‌شود، که این یکی اهداف مطلوب اصلاح ساختار اقتصادی کشور است.»

وی در خصوص آمار اعلام شده از سوی رییس سازمان خصوصی سازی مبنی بر واگذاری ۲۲۱ شرکت تا پایان سال، اظهار داشت: «به هیچ یک از آمارهای اعلام می‌شود، اعتماد ندارم، چون شماری عمل می‌شود و دلیل عمده آن این است که عکس العمل بیرونی صحبت‌هایی که ذکر می‌شود، دیده نمی‌شود.» عضو هیات ریسه مجلس با بیان این که وزیر در آرایه عملکرد خود آمار آرایه می‌دهد، ولی حاضر به امضای آن نیست، تصریح کرد: «عادت و رسم شده که آمار و

آرقام کذایی به خورد ما دهند و ما نیز آن را قبول کنیم؛ ولی بعد از گذشت چند سال علایم اقتصادی آن در بیرون مشاهده نمی‌شود.» وی افزود: «اگر از مجامع رسمی سوال شود نرخ بیکاری چقدر است؟ از هر مرجعی یک صدایی در می‌آید انواع نرخها مثلاً ۱۳، ۱۴ و ۱۵ درصد ذکر می‌شود. ولی با نگاه به جامعه دیده می‌شود که آمار واقعی بالای ۲۰ درصد است. این رقم سازی‌های دروغ مشکل ماست.» نماینده مردم اردبیل در مجلس، متذکر شد: «در جامعه دلسوزی نیست و خیانت زیاد است. خیانت نیز به دو دسته است، یک عده عمداً خیانت می‌کنند و عده‌ای از روی نادانی مسیر خیانت را طی می‌کنند، و این مصیبتی است که ما به آن گرفتار هستیم.»

عضو کمیسیون اقتصادی مجلس، در ادامه گفت بهترین راه واگذاری شرکت‌های دولتی را از طریق بورس دانست و در تشریح دلیل آن یادآور شد: «اگر از مسیر بورس وارد نشویم، راه‌های ناسالم مثل پانده‌بازی و رابطه بازاری که سابقه آن وجود دارد، طی می‌شود. مثلاً این که مواردی از شرکت‌ها در سال‌های گذشته از روی رابطه و ارتباط حزبی با شرایط آسان و نرخ بسیار پایین از کیسه بیت‌العمال واگذار شده است؛ البته دست‌های مختلف نیز در کار بوده است.» وی با تأکید مجدد بر این که دولت برای خصوصی سازی اراده ندارد، گفت: «دولت زیر بار خصوصی سازی نمی‌رود؛ از وزرای مختلف تا مدیران عامل شرکت‌ها آمادگی این کار را ندارند، چون منافع آنها، درآمد‌ها و پاداش‌های بسیار هنگفت آنها به خطر می‌افتد. وقتی حرکات زشت و حقوق و پاداش ۲ تا ۳ میلیون تومانی این افراد با معلم حق‌التدریسی که ۳۶ هزار تومان حقوق بدون هیچ مزایایی دیگر دریافت می‌کند، مقایسه می‌شود، انسان احساس شرم می‌کند.»

نماینده مردم اردبیل در مجلس، با ابراز این ادعا که وزیر محترمی که ۲۴ ساعته فکرس مصالح پانندی و حزبی و سیاسی باشد، وقت رسیدگی به امور کشور را ندارد، گفت: «تعدادی از وزرا عضو شورای مرکزی حزب مشارکت هستند، و اینها اهداف حزبی و سیاسی خود را دنبال می‌کنند، برای رسیدگی به امور کشور، با کمبود وقت مواجه می‌شوند. اغلب دولتمردان دغدغه اقتصادی کشور را ندارند و برای اقتصاد کشور وقت نمی‌گذارند، اقتصاد کشور رها شده است.» وی با بیان این که قسمت عمده‌ای از درآمد‌های سال ۸۲ از محل واگذاری شرکت‌های دولتی پیش بینی شده بود که این درآمد‌ها محقق نشد، تصریح کرد: «ممکن است این مشکل امسال نیز وجود داشته باشد، البته چون نفت بالاتر از قیمت پیش بینی شده در بودجه فروخته می‌شود، و درآمد‌های سهل الوصول نفتی داریم، تمام سو مدیریت‌ها از آن محل پوشانده می‌شود. اگر برای هر بهانه‌ای اجازه دست بردن به صندوق وجود نداشته باشد، قهرمان مملکت که شرکت‌های زیان‌ده به بخش خصوصی واگذار و شرکت‌های سودده در انحصار دولت بماند، و این که چه کسی می‌تواند به طور صحیح مدیریت کند، مشخص می‌شود.»

نوعی اقدم در پایان اظهار داشت: «فقط عادت به افتتاح کردن پروژه‌ها داریم، هیچ افتتاح کننده‌ای از هیچ مجری از این سه فاکتور عمده اقتصادی سوال نکرده است، اگر یکی از این فاکتورها لنگ باشد، طرح توجیه ندارد، پس نه این مسایل به این برمی‌گردد که دست ما در کیسه درآمد‌های نفتی است و هر جا مشکلی باشد از این صندوق برمی‌داریم و مملکت را با روزمرگی اداره می‌کنیم.»